



*Bine ești cuvântat,
Hristoase
Dumnezeul nostru,
Cela ce
preaînțelepți pe
pescari i-ai arătat,
trimițându-le lor
Duhul Sfânt;
și printr-înșii
lumea ai vânat,
Iubitorule de
oameni, slavă Ție.
(Troparul la
Pogorârea Sfântului
Duh)*

Iisus? Cuvinte de aur, secretul fericirii omenești: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7, 37). Dacă însetează cineva... La ce sete se referă? La setea firească, a trupului, care se potolește repede la un izvor? Nu din aceea. Se referă la o altă sete; la setea pe care o simt sufletele nobile, la setea de cer, setea după adevăr, pace, dreptate, iubire, izbăvire de patimi. Ce om nu suspină din cauza legăturilor care îl robesc? Așadar, cine simte această sete, acesta să vină la Mine și Eu îi voi da apa cea nemuritoare, care va împlini toate dorințele nobile ale sufletului lui. S-ar fi așteptat cineva ca toți aceia care L-au ascultat pe Hristos să creadă. Au crezut? Nu. Doar o mică parte. Ceilalți nu doar că nu au crezut, ci s-au și ridicat cu rea-voință împotriva Lui. Alții au criticat predica ori s-au îndoit asupra originii vorbitorului. Arhierii și fariseii au poruncit slujitorilor să-L prindă, să-L aresteze și să li-L aducă. Dar slujitorii, care s-au dus și L-au ascultat pe Hristos, când s-au întors, au spus șefilor lor: „Niciodată nu a grăit cineva ca omul acesta” (7, 46). Ce vedem deci în Evanghelie? Este împărțire: „Deci împărțire s-a făcut în mulțime pentru El” (7, 43). Oamenii s-au împărțit în două tabere: a celor care au crezut și a celor care nu au crezut în Hristos. Ceea ce s-a întâmplat atunci se repetă în Biserica lui Hristos. În fiecare epocă există întotdeauna divizare. Și care este cauza, Hristos? Nu. Atunci cine? Alegerea rea a oamenilor. Toți cei care au dispoziție bună Îl ascultă pe Hristos și Îi

mulțumesc și Îl slăvesc pe Dumnezeu; cei care nu au dispoziție bună, nici nu înțeleg, nici nu vor să-I asculte cuvintele. Știți cu cine seamănă aceștia? Cu cei care au „oftalmie” (o boală a ochilor). Pentru cei care au ochi sănătoși nu există lucru mai mulțumitor decât lumina soarelui; însă pentru cei care pățimesc de „oftalmie” (o boală a ochilor), lumina îi deranjează și se închid în camere întunecate. Așadar, după cum pe aceștia îi deranjează lumina soarelui, așa și pe cei care sunt chinuți de diferite patimi, lumina adevărului îi deranjează. A spus-o Hristos: A venit Lumina în lume și oamenii au urât Lumina, pentru că lucrurile lor erau rele (vezi Ioan 3, 19). Există prin urmare împărțire, însă pricina nu este Hristos, ci reaua dispoziție a omului. Predica împarte. Acolo unde cuvântul lui Dumnezeu nu este ascultat, oamenii rămân nederanjați; pot să meargă la Biserică, dar cum intră, așa ies. Însă unde se ascultă predica vie, radicală, muștrătoare a patimilor omenești, a neputințelor și a răutăților, acolo lumea imediat se împarte. Unii primesc, alții nu primesc; unii binecuvântează clipa în care a venit predicatorul, iar alții o înjură. Vedeți cuvintele Evangheliei? „Împărțire”, zice, „s-a făcut”. Unde este predica, unde este cateheza, unde este mărturisirea, unde Biserica este vie, acolo este împărțire. Dar asta nu constituie o acuzație a ei. În mormânt e liniște, extremă liniște; unde există viață, acolo oamenii se împart. De 20 de veacuri Istoria bisericească și universală, cum a spus un filozof, este istoria a două tabere: una sunt credincioșii,